

CONFIRMATIO, ET INNOVATIO CONSTITUTIONIS

Incipientis: *Ex illa die:*

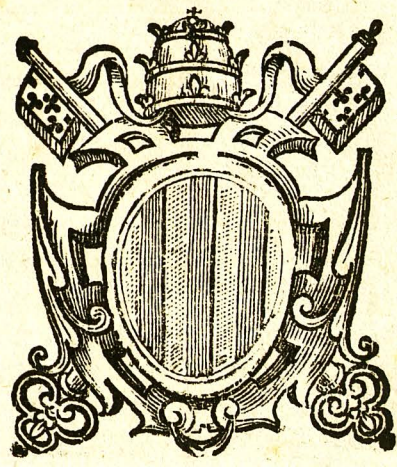
A CLEMENTE PAPA XI.

In Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium editæ

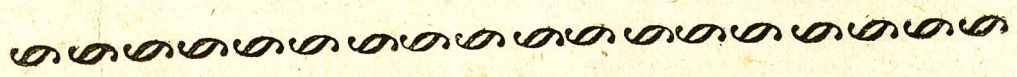
NEC NON

Revocatio, rescissio, abolitio, cassatio, annullatio, ac damnatio Permissio-
rum super iisdem Ritibus, seu Ceremoniis in quadam Pastoralis Epistola Caroli
Ambrosii Medio-barbi Patriarchæ Alexandrini olim Commissarii, &
Visitatoris Apostolici in Sinarum Imperio
contentarum,

*Cum præscriptione novæ formulæ Juramenti per Missionarios illarum
partium præsentis, & futuros præstandi.*

M A T R I T I , M D C C X L I I .

Ex Typographia Joannis à Zuñiga.

2

B E N E D I C T U S

P A P A X I V .

Ad perpetuam rei memoriam.

X quo singulari Dei providentiâ factum est , ut Orientalium , & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innotescerent , Apostolica Sancta Sedes , quæ ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere , & illud ab omni erroris umbra fervare maximo studio curavit , in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit ; ut Idololatriâ ibi latè dominante funditus eradicatâ Christianæ Fidei semen opportunè spargerent , atque horrentes illos & incultos campos in fertiles florentesque vineas uberrimos æternæ vitæ fructus daturas commutarent. Ex Regionibus autem illis , quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit , fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium : in quo quidem negari non potest , quin Christiana Fides progressus ingentes fecerit , longè etiam majores factura , nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illuc missos dissidia cursum intercidissent.

Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Ceremoniæ quædam , & Ritus , quibus Sinenses ad Confucium Philosophum , & Majores suos honoribus prosequendos uti consueverunt : cum nonnulli ex Missionariis contenderent , eas esse Ceremonias , & Ritus merè civiles , adeoque concedendos iis , qui relicto Idolorum cultu Christianam Religionem amplectebantur ; contra vero alii eos , utpote superstitionem olentes , sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sane controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam & sollicitudinem ad se traxit ; cum id maximè caveat , ne zizania in agro Dominico radices agant , aut , si forte egerint , eæ , quam cito fieri potest , evellantur.

Primò itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii , qui Ceremonias illas , & Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide , quæ anno 1645. comprobavit responsa ac decisiones Theologorum , qui Ceremonias & Ritus eisdem superstitione revera infectos judicaverunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatæ Congregationis preces , omnibus & singulis Missionariis sub pœna excommunicationis latæ sententiæ , sibi , ac Sanctæ Sedi reservatæ , mandavit , ut responsa ac decisiones prædictas omnino observarent , easque ad praxim deducerent , donec sibi , & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

Verùm paulò post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia dubia de iisdem Ritibus & Ceremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita , ex quibus Ceremoniæ ipsæ , Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sac. Inquisitionis Congregationis commissum fuit : quæ , prout variâ diversâque ratione fuerat sibi de eisdem Ceremoniis expositum , alias quidem tamquam merè civiles & politicas esse permittendas ,

alias verò ~~minimè~~ tolerari posse iudicavit : idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit , & confirmavit.

Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cum plura dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quæsitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo sub poena excommunicationis latæ sententiæ mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supra dictum est, emanaverant. Præterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret : cum præsertim obstare videretur Decretum Sac. Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæstis nonnullis diversâ ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad hæc. Sac. Inquisitionis Congregatio anno 1669. præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere habitâ ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expositæ; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sacræ Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit ; immo esse omnino observandum juxta quæsitâ, circumstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæsitâ, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scisis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosi adeo dissidiis finis daretur ; proinde exactam maximeque accuratam totius hujus controversiæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quæsitâ, quæ per eandem Sacram Congregationem resolverentur.

Quæditorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI., qui successit, Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæditorum eorundem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, & accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa XI. anno 1704. confirmavit, & Apostolicâ autoritate comprobavit præmemorata Sacræ Congregationis responsiones ad omnia & singula quæsitâ proposita, quibus Ritus Sinenses, utpote superstitione imbuti, prohibebantur ; mandavitque præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti ; ut nimirum exactam earundem observantiam omnibus & singulis Missionariis, poenis quoque Canonicis in refractarios in dictis, præciperet.

Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui

3
qui Sinenses Ritus tamquam politicos, ac merè civiles propugnauerant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacræ Inquisitionis Congregationem emanavit anno 1710. præcepit omnimodam, & inviolabilem earundem responsionum abs se Apostolica authoritate confirmatarum observantiam, & alia quæ Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis:

DECRETUM.

Super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum aliàs in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.

Ferè v. die xxv. Septembris MDCCX.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro D. Clemente Divina Providentia Papa XI., ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium, auditis tam in Congregationibus anno præterito non semel, quam in aliis, mense & anno præsentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentissimorum & Reverendissimorum DD. Cardinalium, qui remanere, ac diligentissime discussissent, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa aliàs in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate Sua die 20. Novembris 1704. confirmata & approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo & Reverendissimo Domino D. Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Januarii 1707. hac de re editum, ab omnibus & singulis, ad quos spectat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contra faciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione à quibus Personis sive Secularibus, sive Regularibus, etiam specifica & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit. Porro cum idem D. Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto suprascripto Apostolica decisionem die 20. Novembris 1704. lata se expressè inherere professus fuerit, Sanctitas Sua alterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum una cum censuris in eo contentis ad normam eorundem responsorum accipiendum esse, itaut nihil per illud responsis præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur. Cæterum Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœnore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superfeminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholice Religionis propaganda saluberrimam ac sanctissimum opus ullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius, semper, & enixius promovere cupiens, congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus Instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis earundem partium transmitti mandavit, qua non

minus debite Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordia, Evangelica veritatis predicationi, atque animarum saluti opportunè consulatur. Demum, ut nimia illi de his rebus scribendi licentia, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua districtè præcepit omnibus & singulis cujuscvis Ordinis, Congregationis, Instituti & Societatis, etiam de necessitate exprimenda, Regularibus, aliisque quibuscumque secularibus Personis tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsto colore, vel pretextu imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu Scripta quæcumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis desuper, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa & speciali licentia à Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradiçtæ Sanctæ & Universalis Inquisitionis obtinenda. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas Sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis lata sententiæ; Regulares vero etiam privationis vocis activæ & passivæ pœnas ipso factò absque alia declaratione incurrere, & nihilominus aliis etiam pœnis Sanctitatis Suae, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subiacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quæcumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit (citra ullam aliorum hæctenus editorum approbationem, super quibus opportunè providebitur) pro expressè prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores vero, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Joseph Bartolus Sanctæ Romanæ & Universalis Inquisitionis Notarius.

At vero nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quò illos tandem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exactè & ad amussim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

CLEMENTIS PAPÆ XI.

Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ aliàs à Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sincensium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac prescriptione Formule Juramenti per Missionarios illarum partium præsentis & futuros hac in re præstandi.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Ex illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholicæ Ecclesiæ gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semper

4

perque in dies magis invalescentes tam circa quasdam voces Sinicas ad sanctum & ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatis, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti supersticiosos à quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatos; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum asserentibus, permixtos, Apostolici Judicii censura opportunè dirimere, ut, sublatis dissidiis, Christiana Religio, Catholicaque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eodem sententia, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias quæstiones super ejusmodi rebus excitata, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papa XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur: Cum Deus Optimus Maximus congruè apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eundem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chû*, hoc est, Coeli Dominus, quod à Sinensibus Missionariis, & Fidelibus longo ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina verò *Tien* Coelum, & *Xang Ti* Supremus Imperator, penitus rejicienda.

Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King Tien*, Coelum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inhiberi retineri permittendum non esse.

Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christianis, quod præsent, ministrent, aut intersint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ à Sinensibus in utroque æquinoctio cujuscumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter nec esse permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem Christianifideles exerceant; ac peragant Ceremonias, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejusdem Confucii fiunt tum singulis mensibus in Novilunio & Plenilunio à Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Literatis, tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique à Literatis, qui postquam ad gradus sunt admisi, è vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

Præterea non esse permittendum Christianis in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Ceremonias peragere.

Item nec esse permittendum præfatis Christianis Oblationes, Ritus, & Ceremonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis in privatis domibus, sive in eorumdem Progenitorum Sepulchris, sive antequam defuncti sepulturæ tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, unâ cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; immo prædicta omnia, utpote quæ, perpenis hinc inde deductis, necnon diligenter, ac maturè discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut à superstitione separari nequeant, Christianæ Legis cultoribus ne quidem permittenda esse, præmissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Non tamen per hæc censendam esse damnatam præsentiam illam; seu assistentiam merè materialem, quam cum Gentilibus superstitiosa peragentibus, citra ullam

ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitionis actibus quandoque præstari contigat à Christianis, cum aliter odia & inimicitia vitari non possunt: facta tamen prius, si commodè fieri poterit, Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

Demum permittendum non esse Christifidelibus Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est, cum inscriptione Sinica, qua Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Animæ N. significetur, immo nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta inscriptione, designari videatur. Quo verò ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usu, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quæ superstitionem redolent, & secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi à Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi illas retinent, necnon adjectâ insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponendâ, quâ, & quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuntietur.

Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, ab iis gentibus peragi consueta, quæ verè superstitionis non sint, nec superstitionis speciem præferant, sed intra limites civilium & politicorum Rituum contineantur. Porro quænam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii & Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis hac in re usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis piè præscripsit.

Post hæc verò labente ferè sexennio, nempe die 25. Septembris 1710. auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discussissent, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expressè inbarendo, à piè recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcussè & inviolabiliter sub censuris & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis observanda esse decrevimus & declaravimus, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione à quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interposita, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusius continetur.

Hæc omnia plenè & abundè sufficere debuissent, ut ea, quæ inimicus homo superseminaverat, zizania ex agro illo radicitus evellerentur, Fidelesque omnes nostris, & hujus Sanctæ Sedis mandatis ea, qua par erat, humilitate & obedientia obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum à Nobis, sicut præmittitur, confirmatorum & approbatorum, Causam jam finitam esse apertis, & perspicuis verbis pronunciatum fuerit.

Verùm, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenerit Apostolatus auditum, tam enixè à Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio malè à plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa à Nobis suspensa fuerint, vel minus legitimè promulgata, sive conditionum, ut perperam assertur, in eis instarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum à Nobis ea in re

eden-

edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quam Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Ceremoniis Sinicis à præfata Congregatione Cardinalium editi, ac à recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati pretextu, necnon sine gravi Pontificia nostra authoritatis injuria, Christi fidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Hinc est, quod Nos, ex commissa Nobis divinitus Apostolica servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & pretextus hujusmodi penitus & omnino è medio tollere, ac rejicere, necnon Christi fidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorundem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc & pro tempore quândocumque existentibus sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesie, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis tam secularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis lætæ sententiæ, à qua nemo à quoquam, præterquam à Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per contrasacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore presentium præcipimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, & inconcusse observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione colore, vel pretextu contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

Præterea motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservata, ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis ordinamus, ut omnes & singuli Ecclesiastici tam secularis, quàm regulares, ad Sinas, aliave præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sanctæ Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quândocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint, missi scilicet, statim ac presentes Literæ eis innotuerint; mittendi verò, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant, Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in presentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respectivè jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus in super Superiorum suæ Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tanquam simplices suæ Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, specialis, & specialissima esset facienda mentio, Christi fidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administra-

re ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respectivè Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter à Sede præfata concessis uti possint, sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes, & singula facultates prædictæ omnino cessent, nulliusque roboris sint, & esse censeantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Saculares, quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla per eosdem Commissarium & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem pœnis teneantur non solum idem Juramentum in præfatorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formulæ subscribere, sed etiam illius præstationem à suis respectivè Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quam primum transmittere ad suos respectivè Superiores Generales, qui illa memorata Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Decernentes, easdem præsentis Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod prædicti, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentia, & dignitatis existant, seu alias specifica & individua mentione, & expressione digni illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, causaque, propter quas præsentis emanarint, sufficienter adducta, verificata, & justificata non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissima, & totalis lesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuanque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversum vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperiitionis Oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in Judio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentis Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis à Sede præfata concessorum privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, easque propterea, omnibus & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectavit, inviolabiliter & inconcusse observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici, Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfate Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & autoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non

Non obstantibus premissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellaria Apostolice Regula de Jure quesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institututorum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorablem, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis à Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem Juramenti, sicut præmittitur, præstandi est, qua sequitur, videlicet: Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lectionem optimè noto, plenè ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, poenis per prædictam Constitutionem impositis me subiectum agnosco & declaro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliiis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

Cæterum volumus, & expresse mandamus, ut eadem præsentis Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, & intimentur omnibus & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institututorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsonis hujusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis suprædictis degentes, cum arctissimis præceptis easdem Literas, & in eis contenta quacumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus & per omnia similiter

exequendi, & observandi. Quia verò difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eandem prorsus fidem tam in Judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno Decimoquinto.

F. Oliverius.

Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis auctoritatem sese quam maximè revereri profitentur, humili & obsequenti animo illius Judicio semet omnino subicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti merè Ecclesiastici vim haberet; tum etiam quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinenfibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temerè audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio. Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis traditâ uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de auctoritatis ejusdem plenitudine non modo eam approbamus & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam & omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus & declaramus.

Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt à responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsitâ nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione ac praxi Missionarii quidam proposuerant. Responsiones itaque hujusmodi una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi intruendi causa, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem responsiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæsitâ dederant, bene verò Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastoralis sua Epistola insertæ, cujus tenor est, uti sequitur:

7

Carolus Ambrosius Mediobarbus Dei, & Apostolicę Sedis gratia Patriarcha Alexandri-
nus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis
Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati
de Latere &c.

Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in predictis partibus
degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, &
Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus,
& ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur, &
ipsi à Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo
favente, pervenimus, quàm cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vineam laborant,
os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, aut aliquid impertiremur vobis gratię
spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quę in invicem
est, fidem vestram, atque meam. Verùm, quia non sapientiam hujus seculi loquuti fui-
mus, in timore & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam
tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos
jactari sinatis. Adjutor noster nunc & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, &
in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimo-
nium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis
magna est, & continuus dolor adheret cordi nostro, quod presentes non potuerimus
solari vos, ut fructum aliquem haberemus & in vobis, & in ceteris gentibus. At verò
quod non licuit per presentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum
quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu
Sancto ferventes & fortes Sanctę Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium ve-
strum jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: Pasce oves meas: cui tra-
dita sunt claves Domus David: si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui
aperiat. Quotquot estis mactę animis, vigilate, stete in fide, viriliter agite, & confor-
tamini, quia merces vestra magna est in Cœlis. Ministerium vestrum implete, attendite
vobis, & doctrine. Lucernę estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo predicatio-
nis ardentes. Si qui verò adhuc essent hesitantes & in opere non efficaces, obsecramus
vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, & non
sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non am-
plius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia S. Sedis
mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur. Non enim opus
est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papę XI.
mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiver-
satione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout
sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis à Sanctissimo Domino
Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut,
quę in ea vetantur, permittimus. Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis cir-
cà quasdam Ceremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vineam Domi-
ni strenuè, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quę permitti poterunt,
quę & separatim unicuique secundum quęstia dedissemus, nisi compertum Nobis esset,
una cum incertis nuntiis jam disseminata proborum animos, & Christifideles bona vo-
luntatis non parùm perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio ac diligentia cu-
rare debetis, ut gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro
Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia piè prescripsit. Primò. Per-
mittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum
inscriptis solo nomine defuncti, appositâ ad latus declaratione debitâ, & omisâ
quacumque superstitione in earum constructione, nec non secluso omni scandalo.
Secundò. Permittuntur omnes Ceremonię Nationis Sinicę erga defunctos, quę
non

non sint aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles. *Tertio*. Permittitur Confucii Cultus ille, qui Civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ & literis, & superstitiosâ inscriptione, & adjuncta declaratione debitâ, sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia &c. *Quarto*. Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores adjunctâ in schedula debitâ declaratione. *Quinto*. Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum. *Sexto*. Permittitur præparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correctâ, cum debita declaratione, & omisis superstitiosis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos. *Septimo*. Permittitur coram Tabella correctâ reverentia dicta *Ko teu* tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus. *Octavo*. Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus. *Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum, sed factores Legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Nè diutius agamus secundum potestatem, paternè vos commonere volumus per epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam audite: Quid hic statis totâ die otiosi? Ite & vos in Vineam meam. Vocem Patris perpendite, & illam Judicis timeate. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum à Pastorum Principe gloria coronam. Nè quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis pretextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, ledit animam suam, & de alienis aeterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tanquam palmites; & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulans, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur, ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, vob, vob à die iræ, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus offeretis. Apostolico satisfacisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

Cum verò ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, presentium nostrarum Literarum notitiam iisdem Neophitis minimè necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere juxta Pontificiæ Constitutionis præscripta, compertum sit, ne quis eorum, ad quos præsentis Literæ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, præsentis Literas, aut quæ in eis continentur (exceptis Permissionibus, quæ quidem cautè, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendæ erunt) sive directè,
sive

sive indirectè per se , vel per alium voce tenus , aut scripto in Linguam Tartaram , aut Sinicam vertat , aut quocumque modo cuilibet , qui Missionarius non sit , nota faciat , sub excommunicationis latae sententiae , à qua non nisi à Nobis , aut à Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit , & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ , & passivæ pœnis per Contrafacientes ipso factò absque alia declaratione incurrendis tenore præsentium vetamus , & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastoralis mentem suam satis prudenter explicuisset , nimirum Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem , & observantiam , cum satis esset , ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur , præterea cum omnibus , & quibuscumque interdictum voluisset , sub pœna quoque excommunicationis latae sententiæ , ne quis illam in Sinensem , aut in Tartaricum sermonem verteret , aut cuiquam , qui Missionarius non esset , eam palam faceret ; de Permissionibus autem cum statuisset , non nisi cautè , & ubi tantum utilitas , vel necessitas id postularet , esse evulgandas : profectò omnis , ad quem Pastoralis illa dirigebatur , ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat , quantis ille animi angustiis obsessus , & quàm anceps , ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset ; adeò ut œconomia quadam usus fuisset ad loci , & temporis circumstantias prorsus necessaria : à qua putandum est eum recessurum fuisse , si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis , alijque doctis Viris , qui nihil aliud , quam Christiani cultus puritatem , & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent. At Permissiones illæ contra expressam adeò Patriarchæ ipsius voluntatem evulgatæ ; & quod mirum , Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit , sub pœna suspensionis ipso factò incurrendæ , universis Diœcesis suæ Missionariis , ut observarent , & observari præciperent Constitutionem : *Ex illa die* , juxta Permissiones , quas ipse contendebat , ad ea potissimum referri , quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper , ut Christifideles quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distinctè instruerentur cum in iis , quæ Constitutione Apostolica prohibentur , tum in iis , quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastoralis permittuntur.

Enimverò Clemens Papa XII. Prædecessor noster tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens , muneri suo maximè interesse judicavit binas illas Epistolas damnare , ac penitus reprobare Apostolico Brevi , quod anno 1735. promulgavit : in quo sibi , ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit declarandi Sinensibus Christianis mentem suam , & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis , aliisque , quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis :

CLEMENTIS PAPÆ XII.

Revocatio , annullatio , & cassatio duarum Epistolarum Pastoralium bon. mem. Francisci Episcopi Pekinen. nuper defuncti , die vj. Julii , & die xxij. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Senenses editarum.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicæ sollicitudinis Nobis divinitus commissæ ratio Nos admonet , ut ea , quæ Christianæ Religionis , Catholicæque Fidei propagationi , ac incrementis quacumque ratione obistere posse dignoscuntur , quantum Nobis ex alto conceditur , recidere , ac è medio tollere studeamus. Cum itaque , sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit ,

occa-

occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortę fuerint dissensiones, quę uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem missorum labore prestolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restituatur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia quaecumque etiam specificam, & individuam mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plenę, & sufficienter expressis, & exactę specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulõ ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine binas memorati Francisci Episcopi Pekinen. Epistolas Pastorales præfatas, ac pœnas, & alia quaecumque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsitan quandocumque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fore, tenore præsentium declaramus: & nihilominus ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia & singula motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus harum serie itidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuumus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & abolitis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, & Apostolica Sedi reservantes facultatem Christianis in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dicta Sedis mentem post maturam itidem habitam deliberationem super aliis rebus, quę hujusmodi materiam respiciunt: Decernentes ipsas præsentis Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, præsertim verò Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis tam secularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis etiam Jesu, Regularibus in supradicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconcusse observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Sedis præfatae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quę præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostense. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Septembris 1735. Pontificatus nostri Anno Sexto.

F. Card. Oliverius.

Id verò quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profectò materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maximã inde securã inter Missionarios diffensione, cum alii contenderent, Constitutionem: Ex illa die: omnem vim suam amittit.

amittere, si Permissio nēs illæ in praxi consistant; alii verò factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minime teneri, juxtà illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quò Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratæ Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imposeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut à Theologis, tum etiam à Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni Præpositis maturè seriòque discuteretur. Antequam verò supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorē facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causâ, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari iussit.

Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minimè potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam & consilium exquisivimus, ac tandem satis apertè compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam à Sanctæ Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque avertari, utpote quæ partim Ceremonias, Ritusque Sinenses à prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur. Nolentes itaque, quemquam ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiosè evertendam Permissionibus ejusmodi uti, definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitionis omnino damnamus & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuò valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus ac pronunciamus.

Præterea cùm Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*: apposuerit hæc verba = *Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitionis non sint &c.* = Nos dicimus & declaramus ea verba = *Alia si quæ sint* = intelligenda esse de usibus, & Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolicâ Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem authoritate configimus, atque interdiciamus, ne antedictis Permissionibus, quas omninò damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius tam Sæcularis, quàm Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat sive publicè, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, &

expressè mandamus omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis à Pontificalium exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum verò Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorundem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quàm Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, à qua non possint nisi à Nobis, & à Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, additâ quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœnâ, præcipimus, & districtè mandamus, ut omnia & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, atque immobiliter non modò ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent à singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causâ, occasione, seu prætextu aliquo huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ à Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quàm Generalibus in virtute sanctæ obedientiæ expressè mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios à Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quòd si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minùs obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate eos perpetuò privabimus.

Postremò, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti à Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maximè necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore sub pœnis in ea contentis Juramentum præstare debent, in posterum sequenti Formulâ utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxtâ facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Pape XI. hac de re edita, qua presentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut à Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquo modo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Ceremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permiffæ, ac à Sanctissimo Domino nostro BENEDICTO PAPA XIV. damnatæ, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro.*

10

*ro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliiis promitto, ooveo, & juro. Sic me Deus
adjuvet, & hac Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus à Nobis, qui ejus vices intertis gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clarè, nitidèque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earundem Pastores intelligant, planèque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc à Divina Gratia sperari potissimum debet, quæ quidem ab eorum ministerio longè non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavidè prædicaverint, atque eâ puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei Clarissimorum Propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retarderet, ut potiùs Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Volumus autem ut earundem presentium transumptis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annulationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverint incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quinto Idus Julii Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri Anno Secundo. = P. Card. Pro-Datar. = D. Card. Passionus. = Visa de Curia N. Antonellus. = J. B. Eugenius. = Registrata in Secretaria Brevium.

Anno à Nativitate Domini Nostri JESU CHRISTI millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Indictione quinta die vero nona Augusti, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris & Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno Secundo, supradicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curia Generalis in
Mon-

Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Sebastianum Amadeum Apost. Curf.

Nicolaus Cappelli Mag. Curf.

*Petrus de Propertiis Successor Cantareli Cur. Capitol.
Notarius.*

Loco ✠ Sigili.

Concordat hoc Exemplar cum Literis Apostolicis in formam transumpti redactis, Publicatis, & afixis ut supra, mihi infrascripto Notario ad hunc effectum exhibitis à R. P. Presentato Fr. Francisco Serrano, Procuratore Provincia Sanctissimi Rosarii Filipinarum, Sacri Ordinis Prædicatorum, eidemque R. P. Presentato devolutis in quorum fidem, ego infrascriptus Notarius Apostolicus, ac de Numero Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ Hispaniarum presentem, licet Typis datum, signo & subscriptione meis muniti requisitus in fidem. Matrili die Vigesima mensis Septembris anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo secundo.